

ning, at disse Chefer inden for deres Omraade har det samme Ansvar for Tjenestens forsvarlige Udførelse og Disciplinens Overholdelse som de foran nævnte Chefer; disse Medlemmer tiltræder ganske de Betragtninger, der i saa Henseende gøres gældende af Cheferne for Hærens tekniske Korps og Forplejningskorpset i Bilagene 3 og 4. Der har imidlertid ikke i Kommissionen været Flertal for at udstrække Paatalemyndigheden ud over, hvad der er sket i Udkastet, men ved Paragraffens 4. Stykke er der aabnet Mulighed for i det Omfang, hvori det maatte findes paarkrævet eller hensigtsmæssigt, at henlægge Paatalemyndighed ogsaa til andre Chefer end de i Paragraffen nævnte, derunder ogsaa til Cheferne for de ovennævnte Korps.

Et Medlem (Giørtz) finder dog, at der efter de i Underbilag 3 og 4 fremsatte Udtalelser er al Grund til allerede ved Loven at tillægge i ethvert Fald Cheferne for Hærens tekniske Korps og Forplejningskorpset Paatalemyndighed, og foreslaar derfor i § 9, efter „Bornholms Væbning“ indskudt „Cheferne for Hærens tekniske Korps og Forplejningskorpset“.

§ 10.

Et Medlem (Giørtz) anser Bestemmelsen i Paragraffens 2. Stykke for upraktisk og uheldig, idet den vil medføre en skadelig og upaarkrævet Forsinkelse af disse Sagers Behandling og derhos i Udøvelsen af Retsplejen indblander Myndigheder (Brigade- og Divisionschefer), der ellers ikke har Indflydelse paa Retsplejen. Efter dette Medlems Mening bør selve Loven give Bestemmelser om, hvem der skal udøve Paatalemyndigheden, hvilket kan ske ved at henlægge denne til den ældste af de paagældende Rettergangschefer. Saaledes er Forholdet for Tiden ordnet ved Hæren, idet Paatalen ifølge Parolbefaling af 20. Februar 1832 er henlagt i Kjøbenhavn til Kommandanten og i de øvrige Garnisonsbyer til den ældste Jurisdiktionschef. For det Tilfælde, at en saadan Regel, hvad de militære Medlemmer af Kommissionen har udtalt

Frygt for, i enkelte Tilfælde skulde vise sig uhensigtsmæssig, noget hvorom der dog ikke hidtil synes at have været Tale, kan der tilføjes en Bestemmelse om, at Reglen i saadanne Tilfælde kan fraviges. I Henhold til det anførte foreslaar nævnte Medlem 2. Stykke affattet saaledes:

„Skal Retsfølging under eet rejses mod flere Personer, der staar under forskellige Rettergangschefer, udøves Paatalemyndigheden af den i Tjenesterang ældste Rettergangschef, men den kan dog udøves af en anden af dem, naar de er enige om, at dette er hensigtsmæssigt, eller det bestemmes af vedkommende militære Minister“.

§ 11 og fig. §§.

Den foran i de alm. Bemærkninger omtalte i Udkastet gennemførte Fordeling af Anklagemagts Funktioner mellem Rettergangschefen og Auditøren er navnlig sket ved §§ 11, 12, 14, 19, 21, 31 og 34. I § 11 udtales det i Almindelighed, at Rettergangscheferne ved Udøvelsen af deres Paatalemyndighed bastaas af Auditører, og at Auditøren i Tilfælde af Meningsforskel mellem ham og Rettergangschefen gør Indberetning til Generalauditøren; denne kan derefter, jvf. § 14, foranledige Spørgsmaalet forelagt Ministeren. Den endelige Afgørelse ved Paatalebeslutningen er saaledes hos Militærmyndighederne, samtidig med at der er givet ogsaa denne Del af Anklagemyndigheden det juridiske Korrektiv, som heller ikke den kan undvære. — Udøvelsen af Paatalen paahviler paa den anden Side Auditøren, jvf. §§ 12, 21 og 31; han er under Efterforskningen bunden ved Henvisningsordren, under Tiltalen ved Tiltaleordren, men inden for disse Grænser udfører han sit Hverv selvstændig.

§ 12.

Udkastet har henholdt sig til den bestaaende Organisation af Auditørkorpset (Lov om Hærens Ordning af 30. September 1909 §§ 131 og 200), og dette gælder naturligvis ikke blot de udtrykkelige